

Bobory Zoltán

Fákat ültettem

Hajnalban újra fákat ültettem;
életfriss, törékeny csemetéket.
Tudtam, simogatni is kell őket –
ne csak nedvük, lelkük is legyen.

A reggel harmatával letérdelt
elémük, kérve a természetet:
viselje gondjukat, hogy ne
ártsanak nekik a jövő kényszerek.

Estére a papíron a szavak,
mint frissen ültetett fák a vizet,
megköszönték csendben életüket,
és elindultak a hegyek felé...

Álmos István költő betegágyánál

Körülötted csupa haldokló,
szomorú, szótlán készülődés.

A szemhéjak alatt lehámló
– fának védő kérge – sok emlék.

Rácsok közt fekszel, elgyengülten,
kenyérmorzsa lepi melledet;

ajkadra sertés májkrém száradt,
sárgás csövek ölelkeznek veled.

De a szemed, Pista, a szemed,
mint rég, versek olvasásakor,

vagy ha kocsmasztalok fölött
járt, mikor beszélgettünk borról,

szerelemről, ezer gondunkról;
de leginkább arról, ami szép.

A szemed: a tűz még benne ég,
Életünk harcainak lángja.

S ha te így, nyomorultul, nekünk
éppen úgy állva kell maradnunk,

még ha most elgyengült is hangunk,
ebben az istenverte szélben...

Lábnymok a parti homokban

(Kubik Annának Febérvárról)

Az elcsendesedett hullámok után, a parti
fövenyen nem látszanak lábnymaink.

Nincsenek nádtorzsák, kisodort ágak sem,
a tómeder békessége húzódik ki a fűzfáig;

alóla nézem a túlpárt vörös drapériáját,
s a felettem szétrebbenő szürke felhőket.

Az ágak között elhagyott, foszlékony fészek
úgy várja a tavaszi fiókák melegét, ahogy

kiüresedetten, márványos kezünkbe temetett
arccal várjuk, hogy a fövény kagylói között

újra lábnymok vezessenek le a vízig,
két sor egymás mellett haladó lábnym.

(2010. december 10.)